

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

EEN WEEKEKENDJE MOORDEN

blijspel in drie bedrijven

1880
door

Rudy Soetewey

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2699

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *EEN WEEKENDJE MOORDEN* op te voeren moet de naam van auteur *RUDY SOETEWY* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2001/0220/040
ISBN- 978- 90-385-07095

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/Rudy Soetewey
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3à5 dames-3 heren)

JEF VLEUGELS: Oudere, gezette, cynische politieagent. Eerder het type van sjampetter, maar competent. (Dialect)

BEN VANDEVELDE: Onzekere, angstige man van onbestemde leeftijd. Echtgenoot van Sandra Roofdthoof. Voortdurend dronken. (Dialect)

DEBBY LODEWIJCKX: Pittige jonge vrouw, met een moderne dosis lef, maar naïef door gebrek aan ervaring. (ABN)

NICOLE SLAGMUYLDERS: Rustige, stijlvolle vrouw van middelbare leeftijd. (ABN)

JEAN-PIERRE LAVAUX: Jonge, carrièrebeluste commissaris. Zoon van een minister. Incompetente blaaskaak. (ABN)

ELZA PEETERS: Oudere, gezellige volkswrouw. Weduwe met een grote liefde voor parkieten, die al heel haar leven in Jef's wijk woont. (Dialect)

HILDEGARD VERDONCK: Zelfverzekerde punker uit de nieuwe wijk. (Dialect)

SANDRA ROOFDTHOOF: Echtgenote van Ben. Zure, puriteinse kwezel die haar man volledig domineert. (dialect)

OPMERKING VAN DE AUTEUR

De rollen van Elza Peeters, Hildegard Verdonck en Sandra Roofdthoof zijn geschreven vanuit het idee dat ze door 1 actrice moeten *kunnen* worden vertolkt. (Ze kunnen uiteraard ook door 2 of 3 actrices worden vertolkt) De rollen van Hildegard en Elza kunnen zonder veel aanpassing eventueel ook door een man vertolkt worden, indien nodig.

TIJD

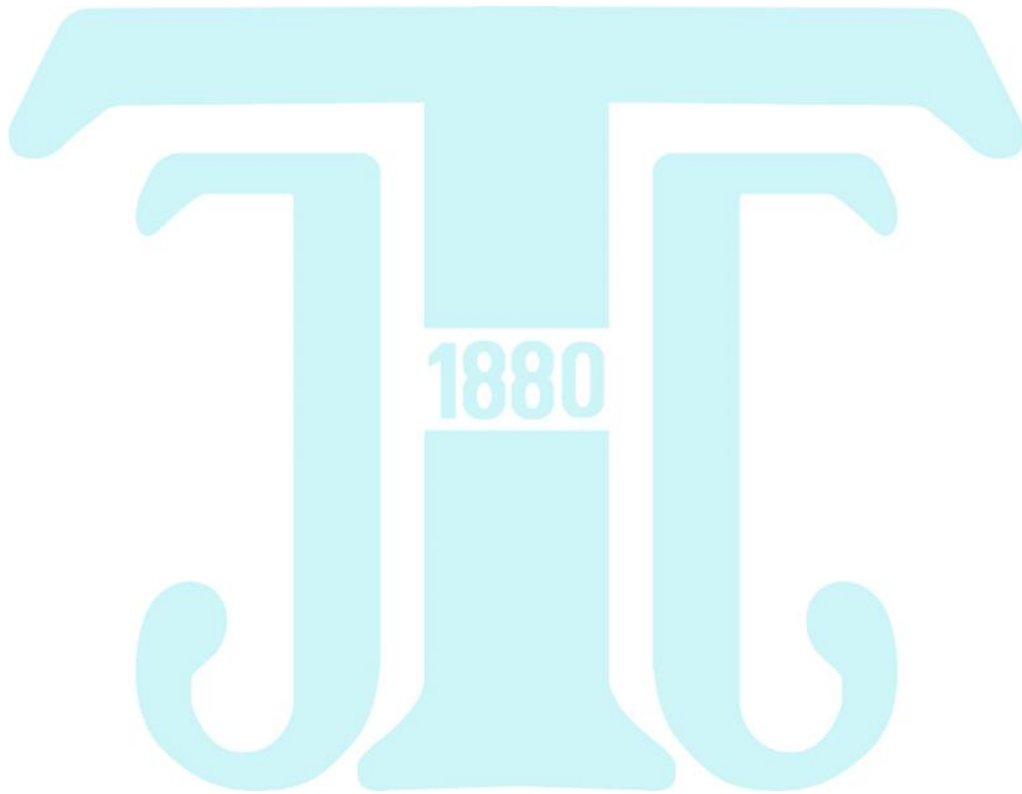
Het heden

DECOR

Bestaat uit 2 delen:

Het grootste deel is een politiekantoor uit een kleine wijk. (wachtzaal) Er bevindt zich een armoedig bureau, enkele versleten metalen kasten, een telefoon, een oude, mechanische typemachine. Er komen drie deuren op uit: een voordeur, die naar buiten leidt, een deur die naar een wc leidt, en een derde deur die de verbinding vormt met de refter (zie 2)

Het tweede, kleinere deel is een soort geïmproviseerde refter. Ook hier staan enkele metalen kasten, een tafel en enkele stoelen.

E E R S T E B E D R I J F

ZATERDAG - DIEP IN DE NACHT

(De refter is min of meer verduisterd. In de ontvangstruimte zit agent Jef Vleugels achter een bureau, waarop een open geplooid roman, papieren en aanverwante kantoorbenodigdheden liggen. Ergens staat een percolator met koffie. Bij doek telefoneert hij)

JEF : *(Terwijl hij met een reep chocolade speelt - verveeld)* Ja, Mariette... Ik wéét dat het al half drie is... En ge hadt gezegd dat hij om twaalf uur moest thuis zijn. Dat is tweeëneen half uur te laat, ja... Maar het is zaterdagavond, de jongen gaat uit. En hij is toch al negenentwintig... *(Houdt omwille van de reactie de hoorn van zich af, opent de reep chocolade. Na enkele ogenblikken - hoofdschuddend)* Dat zou geen verschil maken, Mariette. Trouwens, ik ben van wacht, dus ik kàn niet weg... Tja, dat is een van de nadelen van een klein wijkbureautje, hé... Dat wéét ik: als de commissaris van wacht is, doet hij de boel op slot en gaat hij naar huis. *(Geërgerd)* Maar het is niet omdat hij er de kantjes afloopt, dat ik dat ook moet doen... *(Heeft er nu genoeg van)* Luister, Mariette, ga nu maar slapen. Het is een kot in de nacht. De jongen komt echt wel naar huis... Goed. Wat? *(Met een diepe zucht)* Ja, ik heb uw foto opgehangen. Dat heb ik al eens gezegd... En ik blijf van de chocolade àf, ja. Jà, op mijn communiezieltje... En ik zal morgen wel eens met de jongen praten. Oké... Slaapwel, schat. *(Legt de hoorn neer - mompelend)* Niet moeilijk dat de jongen niet van 't straat geraakt... *(Bijt van de chocolade, en begint in de roman te lezen. Na enkele ogenblikken strompelt een stomdronken Ben Vandevelde het kantoor binnen)*

BEN : Vòlk! *(Als Jef niet meteen reageert)* Hallo!? Niemand thuis?

JEF : Goeieavond.

BEN : *(Als hij Jef opmerkt)* Ah, patron. Hiér zijt gij. Goedenavond... Ik ben hier toch bij de politie, hé?

JEF : Ziet ge dat niet?

BEN : Dat stond daar buiten toch op de deur.

JEF : Dan zal dat zo wel zijn, zeker?

BEN : Zijt gij hier de baas?

JEF : (*Geamuseerd en vaderlijk*) Nu wel, ja. Waar kan ik u mee helpen, vriend?

BEN : Ik... kom mij aangeven.

JEF : Ach zo.

BEN : Ja. Gij moet mij... arresteren...

JEF : (*idem*) Zo te zien wel, ja. Voor openbare dronkenschap, zeker?

BEN : (*Verontwaardigd*) Hela, kameraad! Ik ben niet zat!

JEF : (*ironisch*) Sorry, mijn fout... (*Geamuseerd*) Waarvoor moet ik u dan wel arresteren?

BEN : (*Zwaarwichtig*) Voor... moord.

JEF : (*Gelooft er geen woord van - gespeeld ernstig*) Moord nog wel? Een moord die gij hebt gepleegd?

BEN : Ja.

JEF : (*Doelend op zijn dronkenschap*) Zo?

BEN : (*Verontwaardigd*) Hoe anders?

JEF : (*Gelooft er geen woord van*) Dat is een prestatie op zich, jongen... (*Overdreven zwaarwichtig*) Tja, dan zal ik u moeten arresteren, hé.

BEN : Dat dacht ik toch ook, ja.

JEF : (*Plots van toon veranderend, vaderlijk*) Allee, jongen, kom. Doe niet onnozel en ga eventjes zitten. Koffie?

BEN : Hebt ge geen pintje?

JEF : Neen jongen, dat hebben we hier niet. (*Nadat hij bij de percolator een beker koffie heeft uitgeschonken*) Hier. En vertel nu eens wat er gebeurd is.

BEN : (*Na enkele ogenblikken voor zich uit staren, plots in tranen - jammerend*) Ik heb die van ons kapotgemaakt!

JEF : (*Verrast*) Wie?

BEN : (*Nog altijd in tranen*) Ons Wiske.

JEF : Uw vrouw?

BEN : (*Jammerend*) Maar het was een accident! Ik heb het echt niet zo bedoeld! Ik wou... En zij... En toen heb ik... (*Wanhopig*) Gij gelooft mij toch, hé?

JEF : (*Sussend*) Natuurlijk. (*Na enkele ogenblikken*) Drinkt nog eens van uw koffie. (*Als Ben het hoofd schudt*) Luister eens, jongen, ge kunt hier niet blijven zitten. Kom. Ga mee naar de refter hiernaast. En slaap daar maar eens goed uit.

BEN : (*Verwachtingvol*) Gij sluit mij toch op, hé?

JEF : (*Speelt het spel mee*) Ah ja.

BEN : (*Als hij de foto's aan de muur opmerkt - gebarend naar de foto van koning Boudewijn*) Ge zijt wel een beetje achter, hé.

JEF : Ze hebben de nieuwe nog altijd niet geleverd. Besparingen...

BEN : (*Met een blik op de andere foto's*) En die ander, zijn dat allemaal moordenaars?

JEF : Neen, jongen.

BEN : Ze hebben er anders wel een kop voor.

JEF : (*Lacherig*) Vindt ge?

BEN : Moet ge deze zien. Amai!

JEF : (*Strak*) Dat is mijn vrouw.

BEN : (*Kijkt nauwkeuriger - hooglijk verbaasd*) Met zò'n snor?

JEF : (*Haast tegen zichzelf*) Tegen wie zegt ge het... Kom, jongen. Kom maar mee. (*Opent deur, en gaat binnen. Ben volgt hem*)

BEN : Amai, jullie hebben een schoon gevangenis.

JEF : (*Geamuseerd*) 't Een en ander, hé, jongen. (*Vaderlijk*) Vooruit. Ga maar slapen. We zullen morgen wel zien. (*Nadat Ben zich heeft geïnstalleerd*) En niet te hard snurken, hé. (*Dooft het licht, sluit de kamer af. Mompelt*) Teveel tv gekeken, waarschijnlijk. (*Zet zich achter zijn bureau en leest verder in de roman. Na enkele ogenblikken verschijnt Debby Lodewijckx.*)

DEBBY : Goedenavond, meneer de agent.

JEF : Goedenavond, juffrouw. Problemen?

DEBBY : Ik vrees van wel, ja.

JEF : Vertel eens.

DEBBY : Ik geloof dat ik iemand heb vermoord.

JEF : (*Verrast*) Ach zo. (*Luchtig*) En u komt zich aangeven.

DEBBY : Ja.

JEF : *(Taxeert haar een ogenblik, en besluit dan geen geloof te hechten aan haar woorden)* Kunt u maandag niet terug komen?

DEBBY : Maandag terug ko... *(Verontwaardigd)* Hebt u mij niet begrepen? Ik zeg net dat ik iemand heb vermoord! Moet u mij niet arresteren?

JEF : *(Geduldig)* Arresteren? En waar moet ik dan met u blijven? Wij hebben hier geen cellen, hoor.

DEBBY : Breng mij dan naar een ander bureau, waar ze die wel hebben.

JEF : Dat gaat niet, juffrouw. Ik mag de dienstwagen alleen gebruiken in uiterste noodgevallen. *(Veelbetekenend)* Besparingen...

DEBBY : *(Ongelovig)* En een moord is geen noodgeval?

JEF : *(Onverstoorbaar)* Ge kunt natuurlijk altijd zélf naar een andere post rijden.

DEBBY : Maar ik kom mij hiér aangeven!

JEF : Ja. Waaròm eigenlijk?

DEBBY : *(Ontwijkend)* Nu moet u eens goed naar me luisteren: ik heb meer dan een uur gezocht voor ik een politiebureau vond dat open was. Ik zie niet in waarom ik nu een ander zou moeten zoeken.

JEF : Tja... dan zit er maar een ding op. Dan zult u moeten wachten.

DEBBY : Hoezo, wachten? U moet toch alleen maar iemand van het parket bellen?

JEF : *(Cynisch)* Momenteel is er niemand bereikbaar. Spijtig genoeg.

DEBBY : Dat kan toch niet?

JEF : *(Bedaard)* Luister: het is sowieso al geen ideale moment om te bellen. Het is zaterdagochtend. Alleen dingen die écht niet kunnen wachten - een kerncentrale die ontploft, de koning die wordt gekidnapt - dié kunt ge 's zaterdags proberen door te bellen. Maar een moord? Juffrouwetje toch...

DEBBY : U overdrijft.

JEF : *(Gaat onverstoort verder)* Daar komt dan nog bij dat toevallig vanavond, een paar dorpen verder, het jaarlijks bal van de plaatselijke burgemeester doorgaat.

DEBBY : Wat heeft dat er nu mee te maken?

JEF : Ként gij die burgemeester?

DEBBY : Ik zie niet in...

JEF : *(Onderbreekt haar - onverstoort)* Madame Thysmans. Die kent ge wel, zeker.

DEBBY : De minister van Justitie?

JEF : Juist. Hààr bal dus. Iedereen die iets in de pap te brokken heeft, zit daar.

DEBBY : Maar er moeten toch mensen van wacht zijn?

JEF : Natuurlijk. Die zitten ook op dat bal. Met een GSM weliswaar; in theorie kunt ge die bereiken, ja.

DEBBY : Wel dan.

JEF : (*Onverstoobar*) Goed. Laat ons er eventjes van uitgaan dat ik daar een procureur van wacht opbel. Kunt ge het u voorstellen? (*Cynisch*) Juist op de moment dat hij daar een jong, knap advocaatje staat te versieren, gaat zijn GSM toch wel, zeker - ergens in de brousse heeft iemand een moord aangegeven. Nu moet hij een nacht met een fris poppetje laten vallen, voor een nacht met een iets minder fris lijk. Dan verstaat ge toch wel dat die mens niet gelukkig gaat zijn? (*Plots ernstig*) En dat het ook niet in ùw voordeel is om door die mens op de rooster te worden gelegd?

DEBBY : En de commissaris dan? Kunt u dié niet verwittigen?

JEF : De commissàris? (*Met een brede glimlach*) Jean-Pierre Lavaux, zoon van Marie Thysmans? Waar denkt ge dat die zit vanavond?

DEBBY : Maar dit kan toch niet?!

JEF : (*Onverstoobar*) Ik heb het u al eens eerder gezegd, juffrouw: wàchten, dat is het enige dat er opzit.

DEBBY : En tot wannéér dan?

JEF : Tja... Dat weet ik ook niet.

DEBBY : En waar moet ik dan wachten? (*Nadat Jef heeft gebaart naar de refter, en ze er naartoe loopt, merkt ze de foto's aan de muur op. Geïnteresseerd*) Zijn dit de gezochte misdadigers uit de gemeente?

JEF : (*Lichtjes gepikeerd*) Niet bepaald, neen.

DEBBY : (*Terwijl ze een foto bestudeert*) Deze ook niet?

JEF : (*Strak*) Dat is mijn vrouw.

DEBBY : (*Spontaan*) Met zo'n... (*Houdt zich net bijtijds in - overdreven, ter compensatie, schaapachtig*) Ach zo! Leuk!

JEF : (*Heeft ondertussen de deur geopend - strak*) Als ge wilt wachten, zult ge het daar moeten doen.

DEBBY : *(Gaat refter in, en merkt de snurkende Ben op - Komt terug)* Wie is die man die daar ligt?

JEF : Een of andere zatlap. *(Breed glimlachend)* Geloof het of niet, maar die kwam zich òòk aangeven voor een moord... *(Als hij Debby's reactie opmerkt - gespeeld ernstig)* Ja, 't is druk vanavond.

DEBBY : *(Beheerst verontwaardigd)* Dus ik zou als vrouw die net haast is aangerand, de nacht moeten doorbrengen met een dronken moordenaar, in één cel?

JEF : Cel? Dat is de refter, juffrouw. Wij hebben geen cellen. Trouwens, ge moét niet, hé. Ik heb al eens gevraagd of ge maandag niet kunt terugkomen.

DEBBY : *(Capituleert. Nijdig.)* Goed, hoor. Dan kom ik maandag wel terug. Ongelooflijk... *(Maakt aanstalten om te verdwijnen. Halverwege kruist ze echter Nicole Slagmuylers. Debby stopt om te luisteren)*

NICOLE : *(Ogenschijnlijk nerveus)* Agent?

JEF : Ja, madam?

NICOLE : *(Handenwringend)* Ik heb mijn man doodgeschoten.

JEF : *(Ongelovig)* Dit kan gewoon niet.

NICOLE : *(Over haar toeren)* Hij bedreigde mij, met een stukgeslagen fles, en ik nam het geweer van de muur, maar ik wist niet dat het geladen was, in de Ardennen, en hij...

JEF : *(Onderbreekt haar)* Stop! Stop! In de Ardennen?

NICOLE : Ik ben in paniek weggereden, heb uren autostrade gedaan, wist niet wat ik deed, waar ik was...

JEF : En uitgerekend hiér komt gij dat aangeven?

NICOLE : Het was het eerste politiebureau dat ik vond.

JEF : *(Geïrriteerd)* Nu gaat ge me toch niet vertellen dat ik de enige ben in België die zijn winkel heeft opengehouden vannacht, hé!

NICOLE : *(Rustig)* Hoe bedoelt u?

JEF : *(Doelend op Debby, die erbij is komen staan - nijdig)* Niemand schijnt een ànder bureau te kunnen vinden! Iedereén komt zich hiér aangeven! En allemaal voor moord! Daarzie, dat juffrouwetje daar. Juist hetzelfde.

NICOLE : *(Tegen Debby)* Hebt u ook iemand omgebracht?

DEBBY : Iemand die mij probeerde aan te randen. Omvergereden.

NICOLE : En u kwam zich hier aangeven? *(Als Debby knikt - verbaasd)* Maar ik zag u toch buiten gaan?

DEBBY : Ja. Meneer daar vroeg of ik maandag niet kon terugkomen.

NICOLE : *(Ongelovig)* Wat? *(Tegen Jef)* U kunt iemand die zich voor moord komt aangeven niet zomaar wegsturen.

JEF : Ik stuur niemand weg. Maar als ge wilt blijven, zult ge moeten wachten, want ik kan niemand bereiken.

DEBBY : *(Tegen Jef)* U hebt niet eens geprobeerd.

NICOLE : *(Kortaf)* Het reglement schrijft voor dat u meteen uw onmiddellijke overste dient te waarschuwen.

JEF : *(Lijzig)* Madam staat in het onderwijs, zeker.

NICOLE : *(Zich opwindend)* U wordt geconfronteerd met twee moorden, en u waarschuwt niemand?!

DEBBY : Drie moorden.

NICOLE : *(Verbaasd)* Drie?

DEBBY : *(Wijst naar refter)* Daarbinnen ligt nog iemand. Stomdronken. Is zich ook komen aangeven. Nu ja, dat beweert hij tenminste.

NICOLE : *(Verontwaardigd)* Maar dit kan niet. *(Tegen Jef, beslist)* Als u niet onmiddellijk iemand belt, zal ik klacht indienen.

JEF : *(Ongelovig)* Bedoelt gij nu dat, als ik u niét arresteer, gij klacht gaat neerleggen?

NICOLE : Juist.

JEF : Ik geloof niet dat ik nog kan volgen.

NICOLE : *(Beslist)* Belt u, of belt u niet?

JEF : Oké, oké, ik geef mij over. Ik zal probèren. *(Tegen Nicole)* Maar denk er aan, ge hebt er zelf om gevraagd, hé... En dan gaan we het vanaf nu wel volgens de regels spelen. *(Loopt tot bij refter - plechtig)* Mag ik de dames verzoeken om zich naar hun cel te begeven?

DEBBY : *(Verbaasd)* Maar daarnet zei u dat er hier geen cellen waren?

JEF : Er zijn er ook geen. Maar tegen twee verschrikkelijke moordenaars zeggen: 'Willen jullie alstublieft naar de refter gaan', klinkt niet echt goed, hé.

NICOLE : De refter? Kan die dan op slot?

JEF : Neen.

NICOLE : Dus kunnen wij ontsnappen wanneer we maar willen?

JEF : Zeg, wat is 't nu, madameke! Komt ge u nu aangeven, of niet? Want als ge van plan zijt om te ontsnappen, heeft het weinig zin dat ik bel, hé!

NICOLE : (*Haastig*) Goed, goed. Ik zal niet proberen te ontsnappen, dat beloof ik u.

DEBBY : En ik ook niet.

JEF : Dat doet me plezier. Vooruit.

NICOLE : (*Loopt tot bij deur, maar merkt eveneens foto's op, en houdt halt*) Zijn dat de lokale misdadigers?

JEF : (*Geërgerd, maar beheerst*) Neen, madam, dat is mijn verzameling voetballers. Vooruit.

NICOLE : (*Bekijkt de foto*) Wie is dat in godsnaam?

DEBBY : (*Haastig*) Meneer zijn vrouw.

NICOLE : Met zo'n...

DEBBY : (*Onderbreekt haar*) Ja.

NICOLE : Ah bon!

JEF : (*Nijdig*) Hoe zit het? Gaat ge nog naar binnen, of wat? (*Als vrouwen de refter in zijn, terwijl ze er gaan zitten. Loopt tot bij telefoon*) De commissaris moet dat maar oplossen... (*Vormt een nummer*) Goeieavond. Kunt u me zeggen of commissaris Lavaux daar nog ergens is? Ja, ik wacht wel eventjes... (*naar refter*)

NICOLE : (*Na enkele ogenblikken stilte - moederlijk*) Wat is er gebeurd?

DEBBY : (*Terwijl beide vrouwen hun uiterlijk controleren*) Ik heb iemand doodgereden.

NICOLE : Opzettelijk?

DEBBY : (*Aarzelt*) Ja en neen. Ik was in paniek.

NICOLE : Je zei daarnet dat iemand had geprobeerd je aan te randen...

DEBBY : Ja. Op een privéfuif. Een van de gasten viel me lastig. Toen ik wilde vertrekken, probeerde hij me aan te randen. Ik ben in mijn auto geraakt, maar hij sprong ervòr, om me tegen te houden. Ik was overstuur - ik heb gas gegeven.

NICOLE : Misschien leefde hij nog. Ben je niet naar hem gaan kijken?

DEBBY : Ik wilde wel. Maar ik durfde niet uit mijn auto te komen...

NICOLE : Wat heb je dan gedaan?

DEBBY : Ik kon niet meer nadenken. (*Gegeneerd*) Ik ben achteruit gereden - ik zwéér het u, om te zien of hij nog leefde.

NICOLE : Er opnieuw over?

DEBBY : (*Knikt. Dan, gegeneerd*) Toen ik besepte wat ik had gedaan, raakte ik helemààl van slag, en ben ik in paniek weggereden.

NICOLE : Vòòruit dit keer. (*Als Debby knikt*) Dus er nòg eens over.

DEBBY : (*Verontschuldigend*) Ik rijd nog niet zo lang.

NICOLE : (*Nadenkend*) Dat is ook toevallig.

DEBBY : Hoe bedoelt u?

NICOLE : Een week of drie geleden heb ik zoiets gelezen in een krant.

DEBBY : Tja... Toeval... Wat is er met u eigenlijk gebeurd?

NICOLE : Mijn man en ik hadden een chalet gehuurd in de Ardennen. Hij is... was een alcoholist. Op een bepaald ogenblik raakte hij buiten zichzelf; hij sloeg een fles stuk, en bedreigde me. Er hing een geweer aan de muur. Ik dacht dat het hem zou afschrikken. Maar het ging ineens af.

DEBBY : Had hij u al eerder bedreigd?

NICOLE : (*Haast luchtig*) Ja. Verscheidene keren... Wat doe jij eigenlijk als job?

DEBBY : (*Ontwijkend*) Ik... studeer nog. (*Idem*) Werkt u?

NICOLE : (*Idem*) Ik... ben huisvrouw.

DEBBY : En uw man?

NICOLE : Plastisch chirurg. (*Gebaart naar de slapende Ben*) Wat denk je van hém?

DEBBY : De agent zei dat hij zich heeft aangegeven voor moord...

NICOLE : Zou dat waar zijn? Hij lijkt me stomdronken.

DEBBY : Willen we het hem eens vragen?

NICOLE : Is dat niet riskant?

DEBBY : (*Luchtig*) Waarschijnlijk krijgen we hem niet eens wakker. (*Loopt tot bij Ben, en probeert hem te wekken*)

BEN : (*Onverstaanbaar*) Hm?

DEBBY : Hallo? Wordt eens wakker...

BEN : (*Onverstaanbaar*) Wiske...

(Terwijl Debby en Nicole vruchteloos proberen Ben te wakken - Naar wachtzaal. Bij de telefoon.)

JEF : Al naar huis? Goed, bedankt.... *(Kijkt op zijn horloge - mompelt)* Dat is dan spijtig, hé... *(Toetst een nummer in. Na enkele ogenblikken)* Commissaris? *(Verrast)* Ah... Goedenavond, madame. Jef hier. Sorry, dat ik stoor, maar 't is nogal dringend... Ah... Zou u hem dan eventjes kunnen wakker maken? *(Na enkele ogenblikken)* Commissaris? Jef hier. Ik... *(Wordt prompt onderbroken)* Ja, ik wéét dat het laat is, ja... Ja, maar... Ja... *(Ferm)* Commissaris, wilt ge nu eens eventjes luisteren? Er is hier iets serieus aan de hand. D'r zijn hier drie... *(Wordt onderbroken - op gelaten toon)* Ja, commissaris... Begrepen... Wachten tot morgenvroeg... Uw slaap gaat voor... Wat er ook aan de hand is... Dus ook als de koning ontvoerd is? *(Haastig)* Neen, neen. Helemaal niet. Maar neen. Commissaris! Gràpje! Sorry... *(Herhaalt onderdanig)* Zeker, commissaris. Het is geen uur om grapjes te maken. Zeker niet tegenover een superieur... Begrepen... Tot straks... Commissaris? Slaapwel... *(Als de hoorn aan de andere kant wordt neergesmeten.)* Commissaris van mijn voeten... *(Loopt naar de refter)* Voilà, dames. Ik héb dus gebeld.

NICOLE : En?

JEF : *(Op ik-heb-het-toch-gezegd-toon)* Wachten tot morgenvoormiddag.

DEBBY : Wie hebt u gebeld?

JEF : De commissaris. *(Nadrukkelijk)* Mijn onmiddellijke overste.

NICOLE : Waarom belt u de onderzoeksrechter niet?

JEF : Ah neen, hé. De commissaris is mijn baas. En als die zegt, wachten, dan wacht ik, zo simpel is dat. Vanaf nu beslist hij daarover.

NICOLE : Maar hij is er niet.

JEF : Juist. En daarom wachten we.

DEBBY : *(Terwijl ze zich begint te installeren)* Oké. Dan wacht ik wel.

NICOLE : *(Die Debby's voorbeeld volgt)* Goed. Als het niet anders kan...

JEF : Bon. Dan wens ik de dames nog een prettige nacht.

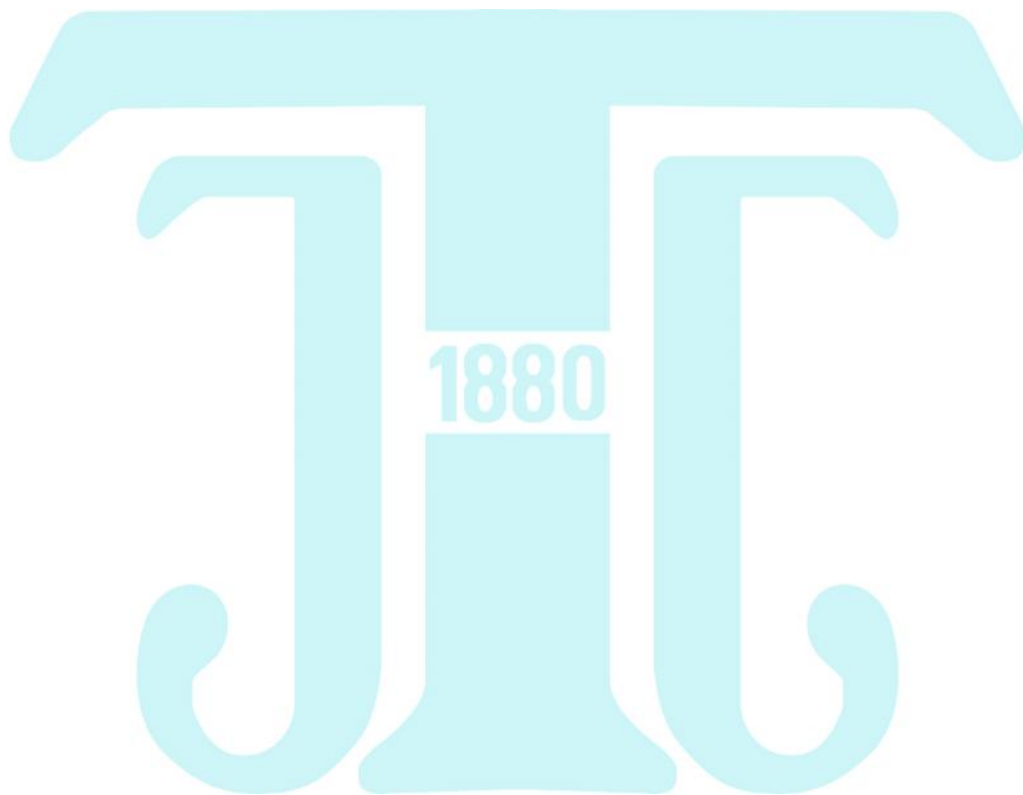
NICOLE : *(Gebaart naar Ben)* En hij?

JEF : Wat is er met hèm?

NICOLE : Lopen wij geen gevaar?

JEF : (*Ironisch*) Madameke... (*Gebaart naar snurkende Ben*) Bekijk die eens goed. Dat is nu niet echt Jack the Ripper, hé.

DOEK

T W E E D E B E D R I J F

SCENE I: ZONDAGOCHTEND

(In de refter slapen Nicole, Debby en Ben. Ook Jef slaapt, met zijn hoofd op het bureau. Na enkele ogenblikken wordt Nicole wakker. Ze staat op, tracht zich te fatsoeneren, opent de deur, ziet de slapende Jef en loopt naar hem toe)

NICOLE : *(Terwijl ze hem wakker schudt)* Hallo? Agent? Wakker worden... *(Jef schrikt wakker, kreunt, en wrijft zich vermoeid in de ogen)* Goedemorgen. Ik zoek het toilet.

JEF : Morgen... *(Wijst slaperig naar de deur)* Daar... Vanachter...

NICOLE : *(Verdwijnt door de deur. Komt na enkele ogenblikken terug)* Ik vind het niet.

JEF : Zijt ge buiten geweest?

NICOLE : Neen.

JEF : Ge moet buiten gaan. In de hof. Een houten deur, met een hartje in.

(Nicole verdwijnt opnieuw. Terwijl Debby langzaam ontwaakt, zet hij koffie. Uiteindelijk verschijnt Debby bij zijn bureau.)

DEBBY : Kunt u mij de badkamer wijzen, alsjeblieft?

JEF : Badkamer? Maar, juffrouw: wij hebben alleen een oude lavabo. En ik geloof niet dat gij u daar zult willen wassen.

DEBBY : *(Ferm)* Ik kan wel wat hebben.

JEF : Ah ja? Dan zult ge toch eerst een beurtrol moeten afspreken met de spinnen en de kakkerlakken.

DEBBY : *(Vol afschuw)* Een douche?

JEF : Ook niet. *(Als hij haar reactie opmerkt)* Ik vraag al jaren dat ze het hier zouden moderniseren, maar ja: ze willen de kleine bureautjes sluiten. *(Suggestief)* Besparingen...

DEBBY : Ik zou me hoe dan ook wel een beetje willen opfrissen, hoor.

NICOLE : *(Die net binnenkomt en de laatste zin opvangt)* Ik eigenlijk ook wel.

JEF : *(Nadenkend)* Tja... Het enige dat ik kan doen is jullie een emmer water en een handdoek geven.

NICOLE : Dat moet dan maar volstaan

DEBBY : Als u misschien ergens een spiegel zou kunnen vinden...

JEF : Een spiegel? Waar is dat voor nodig?

NICOLE : We moeten ons toch een beetje kunnen opmaken?

JEF : *(Bruusk)* Ge zijt schoon genoeg.

DEBBY : En ik?

JEF : Gij ook. Vooruit, ga maar terug naar binnen. Ik zal het wel brengen.

(Nicole en Debby verdwijnen in de refter. Jef denkt even na, en wil dan langs de WC-deur verdwijnen. Zijn aanzet wordt echter onderbroken door Jean-Pierre Lavaux.)

JEAN-PIERRE : Vleugels! *(Agressief)* Vertel eens: wàt is er nu zo belangrijk? En je kunt maar beter met iets ernstigs voor de pinnen komen, want als ik mijn nachtrust en mijn vrije zondag voor niks heb opgeofferd...

JEF : Is mòrd serieus genoeg, commissaris?

JEAN-PIERRE : Moord? Is er een moord gepleegd in de wijk?

JEF : In de wijk niet. Maar d'r zijn vannacht wel een paar moordenaars langs geweest om zich aan te geven.

JEAN-PIERRE : Wàt?

JEF : Drie - als ik goed geteld heb, tenminste.

JEAN-PIERRE : En zijn die hier nog? *(Als Jef naar de refter gebaart - haast in paniek)* Drie moordenaars? Hier? Jézus! Dan... *(Krijgt eensklaps een ingeving - nadenkend)* Drie moordenaars, zei je? Hier? Jezus. *(Realiseert zich dan ten volle de mogelijkheden. Haast handenwrijvend)* Drie moordenaars! Hier!

JEF : *(Die JP ziet veranderen - haast ongerust)* Jezus.

JEAN-PIERRE : *(Streng)* Waarom heb je dat niet meteen gemeld? *(Als Jef wil protesteren)* Neen, geen uitvluchten alstublieft. Je hebt je plicht verzuimd...

Zitten ze daar binnen? *(Als Jef knikt)* Alle drie? *(Als Jef opnieuw knikt, ongerust)* Je hebt het parket toch niet gewaarschuwd?

JEF : Ah neen. Gij hebt toch gezegd dat ik moest wachten tot...

JEAN-PIERRE : *(Onderbreekt hem)* Jaja... Dus niemand weet hiervan? *(Als Jef ontkent)* Ben je daar zeker van?

JEF : Heel zeker.

JEAN-PIERRE : Goed zo.

JEF : Zal ik het parket dan nù bellen?

JEAN-PIERRE : *(Beslist)* Neen.

JEF : *(Verbaasd)* Wat moet er dan gebeuren?

JEAN-PIERRE : We gaan deze zaak zelf oplossen.

JEF : Wat?

JEAN-PIERRE : Ze hebben zich toch hiër aangemeld, niet? Waarom zouden we de eer aan een ànder laten?

JEF : Jamaar... Dat is tegen de regels.

JEAN-PIERRE : Dat is helemaal niet tegen de regels. Het ligt binnen mijn bevoegdheid als commissaris.

JEF : Jamaar... Wie zegt dat dat ook moordenaars *zijn*? Ik heb zo het gevoel...

JEAN-PIERRE : *(Onderbreekt hem)* Blijf toch een beetje logisch, man! Ze hebben zich toch aangegeven.

JEF : Vijf minuten nadenken kan geen kwaad.

JEAN-PIERRE : Nadenken, nadenken... De hele dag zitten niksen, en dat nadenken noemen - zo kom je nergens. Geen wonder dat je nooit gepromoveerd bent. *(Als Jef tot bij de deur loopt)* Waar ga je naartoe?

JEF : *(Melig)* Water halen. *(AF)*

JEAN-PIERRE : *(Loopt de refter in. Superieur)* Zo zo... Onze misdadigers...

DEBBY : Wie bent u?

JEAN-PIERRE : Commissaris Lavaux, juffrouwetje. *(Streng)* En ik kan u maar beter waarschuwen: wij zijn hier niet mals voor moordenaars.

NICOLE : *(Geïnteresseerd)* Ah! Hebt u hier dan al eerder met moordenaars te maken gehad, commissaris?

JEAN-PIERRE : *(Van zijn stuk gebracht)* Tuurlijk... Meer dan een keer zelfs...